

KAPITOLA PRVNÍ

PRVNÍHO DNE NOVÉHO ROKU jsme nešli na procházku. Vánoční sníh již roztál a od úsvitu padal déšť, jenž ztmavil živé ploty a rozblátil trávník, ale to by mé tetě nezabránilo nás vypravít. Věřila, že čerstvý vzduch dětem prospívá za každého počasí. A také, jak jsem později pochopila, si užívala klidu a míru, jež jí skýtala naše nepřítomnost. Ne, příčinou našeho setrvání v domě byl můj bratranec Will, jenž byl prý nachlazen tak těžce, že nemohl opustit pohovku v obývacím pokoji, avšak ne tak zle, aby nebyl schopen hrát karty. Trval na tom, aby jeho sestra Louise zůstala u něj na partičku.

Jejich vyjednávání jsem vyslechla z chodby, kde jsem lelkovala s tetinými čerstvě naleštěnými černými botami v ruce.

„V tom případě,“ pravila má teta, „může Veronica zajít s Gemmou na statek pro vejce.“

„Ach, opravdu s ní musím, maminko?“ řekla Veronica. „Vždyť je to taková –“

Pouhých několik stop ode mě, na protější straně chodby, se nacházely dveře do strýčkovy pracovny. Spěšně jsem je otevřela, vkročila dovnitř a uzavřela se před tím, co mělo zaznít. Ještě nedávno byl tento pokoj středobodem domu, místem prozářeným strýčkovou energií, kde jeho soustředěná práce na kázáních vytvářela ovzduší klidu, ale vloni v únoru se strýček probořil ledem, když se za soumraku vydal sám bruslit na řeku, a nyní jsem byla jediná, kdo tu kdy pobýval či kdo ho vůbec postrádal. Hned za dveřmi stála pyramida kartonových krabic, pozůstatky několika tetiných nákupů z poslední doby. Za nimi však pokoj zůstal tak, jak jej strý-

ček zanechal. Na stole vedle kázání, jež si tehdy připravoval, stále leželo jeho pero. Na horní okraj papíru napsal: „Neděle 16. prosince I. P. 1958. Nikdo není ostrovem.“ Na podlaze vedle jeho židle dosud ležela hromada knih, v krbu se drolily mrtvé uhlíky jeho posledního ohně. V mé dětské fantazii pro něj pokoj truchlil více než kdokoli z jeho příbuzných, a zcela jistě více než má teta, která dvakrát či třikrát týdně večeřela ve společnosti, hrála bridž o drobné sumy peněz a od začátku sezony vyrážela se psy na hon. Onoho rána u snídaně mi sdělila, že už ji nesmím oslovovat teto, ale madam, jako služka Betty.

Postavila jsem boty na zem a snažila se nepředstavovat si, jak Veronica větu dokončila – taková opice? taková husa? –, a přečetla jsem si strýčkův úvodní odstavec. „Na počátku jsme ostrovy, ale brzy začínáme stavět mosty. I ten nejosmělejší člověk, ač to možná neví, má podmořskou šíji, lano, stezku z kamenů, jež ho pojí s ostatními a umožňuje komunikaci a náklonnost.“ Četla jsem si ty známé fráze a představovala si sebe samu jako zelenavý ostrůvek v šedém moři – za odlivu se vynořilo pásmo útesů a spojilo mě s jiným ostrovem nebo s pevninou. Tento obraz nijak nesouvisel s mou životní situací – ani teta, ani sestřenice a bratranec po spojení se mnou netoužili –, ale chovala jsem naději, že jednoho dne se strýčkova slova naplní. Že se na druhém konci šíje někdo objeví.

Přistoupila jsem ke knihovně a vytáhla jednu ze svých nejoblíbenějších knih: *Ptáci světa*. Na každé stránce byl pták vyobrazený ve svém přirozeném prostředí – papuchalk s tlustým nevkusným zobákem, jak vykukuje z doupěte, lyrochvost, jak roztahuje ocas pod olistěným stromem – a opatřený popiskem. Obvykle jsem si četla schoulená v křesle u krbu a čarovala jsem ze studených uhlíků iluzi tepla, ale dnes jsem nechtěla prozradit svou přítomnost rozsvíceným

světlem, a tak jsem se usadila v okenním výklenku. Zatáhla jsem za sebou těžký zelený závěs a rozletěla se mezi obrázky.

JIŽ DÁVNO PŘED VERONICINOU poznámkou, dokonce ještě před strýčkovou smrtí, bych byla řekla, že se svým starším bratrancem mám společnou pouze adresu: dům U Tisu, Strathmuir, hrabství Perthshire, Skotsko. Čtrnáctiletý Will byl kluk s tlustým krkem a tlustými stehny, který si mě většinu času nevšímal. Občas, když na mě narazil na chodbě či v kuchyni, blesklo mu ve tváři tak upřímné překvapení, že jsem nemohla než usoudit, že zapomněl, kdo jsem, a snaží se na to přijít. Služka? Moc malá. Zlodějka? Moc hlučná. Návštěva? Moc špatně oblečená. Tentýž výraz jsem vídala u strýčka, když sledoval Willa při fotbalovém zápase, jako by nechápal, jak tenhle hřmotný rabiát může být jeho syn. Avšak jejich modré oči a dlouhé ušní lalůčky vylučovaly veškeré pochyby o jejich spřízněnosti. Strýček mi kdysi ukázal fotografii, na níž byl on sám se svým bratrem Ianem, jenž zemřel krátce po dvacátém roce věku, a s mou matkou Agnes, jež zemřela krátce před třicátým rokem věku. „Díky Bohu, že ji ušetřil hardyovských uší,“ řekl tehdy.

S Louise a Veronicou jsme se však mívaly rády. Až do loňského léta jsme všechny tři navštěvovaly školu v místní vesnici a tu míli tam a zpět jsme chodily společně. Louise byla o dva roky starší, ale přesto jsem jí často pomáhala s úkoly z matematiky. Také jsem se jí zavděčila tím, že jsem ji nechávala, aby si místo mě zajezdila na rodinném poníkovu Ginger, když na mně byla řada, což byl ode mě čin zcela sobecký, avšak Louise ho považovala za laskavost. V červenci však teta oznámila, že její dcery přestoupí za svým bratrem na školu v nedalekém městě Perthu. Najednou měly jiné kamarády a já chodila do školy sama. Obávanou Ginger mezitím prodali a Louise dostala vlastního koně. Snažila se mě obrátit

na jezdeckou víru a půjčovala mi knížky jako *Černý hřebec* a *National Velvet*. Dokud jsem o koních četla, chápala jsem její nadšení, ale jakmile se v mé přítomnosti ocitl kůň opravdový, samé zuby a kopyta a zaprášená srst, znejistěla jsem.

Pokud jde o Veronicu, která byla jen o šest měsíců starší než já, bývaly jsme dobré přítelkyně, dokud si i ona nevytěžovala vášně, jež mi byly cizí. Přestalo ji bavit si hrát na piráty či svádět bitvy mezi Římany a Skoty. Veškerou pozornost soustřeďovala na módu. Celé hodiny studovala časopisy své matky a prohlížela si její šatník. Odmítala nosit zelenou s modrou a hnědou s černou. Každé porušení jejích estetických zásad ji hluboce rozrušovalo. Když si teta koupila kostýmek, který se jí nelíbil, proležela Veronica dva dny na lůžku. Můj zjev v Louisiných odložených šatech ji trýznil. Její otec si ji kvůli těmhle starostem dobíral, což ji nutilo se krotit. Bez něj se i z ní stala fanatička.

Navzdory všem změnám jsem se až do minulého týdne domnívala, že Louise a Veronica jsou mé kamarádky, ale události Štědrého dne mě donutily tento názor přehodnotit. Kam až má paměť sahala, trávily jsme totiž každý rok celé odpoledne tím, že jsme běhaly z jednoho pokoje do druhého a připravovaly se na večírek, který pořádali majitelé místní palírny. Vloni jsem vypila příliš mnoho dětského punče a vyhrála hru, jež spočívala v předávání pomeranče bez použití rukou – těšila jsem se, že své vítězství obhájím. Ale když jsem se čtyřiadvacátého ráno zeptala Louise, jestli si smím zase půjčit její modré šaty, teta si přestala mazat toust máslem.

„Na co ti budou šaty, Gemmo?“

„Dnes je ten večírek u Buchananových. Copak jsi zapomněla, teto?“

Vyskočila jsem, sebrala pozvánku z krbové římsy, kde již několik týdnů stála, a podala ji tetě. „Ano,“ řekla teta,

„a komu je adresována? Rodině Hardyových. To jsem já, děvčata a Will.“ Sáhla pro marmeládu. „Ty zůstaneš tady a pomůžeš paní Marsdenové. Pro začátek umyješ nádoby.“

„A já bych ti ty šaty stejně nepůjčila,“ dodala Louise. „Jen bys mi je něčím polila.“

Kdyby to řekla rozzlobeně, bránila bych se, ale ona stejně jako její matka promluvila tak, jako bych neměla ani cenu toho vzduchu, který její slova nese. Bez dalších okolků se obě rozpovídaly o tom, kam si dnes vyjedou na projížďku. Opusťtila jsem svůj toust a odkráčela z pokoje.

Hospodyně paní Marsdenová byla v celé domácnosti jediná, kdo se ke mně nezačal po strýčkově smrti chovat jinak. I nadále na mě byla stejně přísná jako dosud. Do vesnice přibyla rok po mně a pronajímala si chatu na opačném konci paddocku. Pak šla teta na operaci – už nemůže mít děti, oznámila radostně Louise – a během její rekonvalescence se paní Marsdenová stala takřka stálým příslušenstvím domu U Tisu. Pocházela z Orknejí a občas se nechala přemluvit, aby vyprávěla příběhy o druhé světové válce nebo o tuleních a mořských vílách. Řekla jsem si, že pomáhat jí bude nekořečně příjemnější než být vyděncem na večírku.

Ale když jsem sledovala, jak si Louise a Veronica zkoušejí šaty, žehlí je a češou se, připadala jsem si čím dál odstrčenější. Paní Marsdenová sice vlastnila garderóbu sestávající pouze z šedivých sukni, vest a svetrů, avšak platila za znamenitou módní znalkyni a obě dívky běhaly do kuchyně a z kuchyně a ptaly se: Který náhrdelník? Modré boty, nebo černé? Když jsem se na okamžik zapomněla a přitakala jejímu rozhodnutí pro modré, Louise se na mě ani nepodívala a pak jsem viděla, jak šťouchla Veronicu, když mi poděkovala. Najednou jsem jí nebyla dobrá ani ke chválení. Když se přišly ukázat naposledy, už jsem loupala kaštiny na nádivku, odhodlaná nevyřknout ani slovo, ale to mi nebránilo se na ně mračit.

Za poslední rok Louise vykvetla, jak často poznamenávaly návštěvy. Nosila svá nová řadra jako párek božstev, která si žádají pocty, jež jim po právu náležejí. Soukromě jsem jim říkala Lar a Penat, podle římských bohů domácího krbu. Veronica byla stále plochá jako prkno, stejně jako já, ale měla plné rty a husté vlnité vlasy. Obě sestry se vyparádily blyštivými náhrdelníky a kabelkami tak, jako by měly namířeno na ples u starosty. To, že Louise na vysokých podpatcích jen taktak udělala krok a Veronica si nanasla tolik matčiny růže, až to vypadalo, že má horečku, jejich proměnu jen zvýraznilo.

„Obě jste moc hezké,“ prohlásila paní Marsdenová. „Ta zelená ti velmi sluší, Louise. Veronico, máš nádherné vlasy.“

Sahala jsem právě pro další kaštan, když vtom připlula teta v modrém sametu, zlaté vlasy vysoko vyčesané. „Moje krasavice,“ řekla a každou rukou vzala jednu kolem ramen. Než je dochválila, objevil se Will. Okamžitě dcery pustila. „Můj oslnivý mladý švihák.“

Nikdo si neuvědomoval, že tu chybí můj strýček. Před rokem, když jsem zrovna nepředávala pomeranč a nehrála hry, dívala jsem se na něj, jak tančí. Později jsem ho z paměti nakreslila jako highlandského náčelníka v kiltu se sporrane – ten obrázek stál na jeho polici v knihovně, dokud ho teta nehodila do ohně. Teď byl strýček pryč, a ony nemyslely na nic než na své nóbl šaty. Rozzuřila jsem se tak, že mi nůž sklouzl z kaštanu na prst. Mé vyjeknutí vyvolalo příval pozornosti.

„Drž ruku nad hlavou,“ nařídila paní Marsdenová.

„Dejte pryč ty kaštany,“ řekla teta.

„Pěknou ostudu sis uřízla,“ prohodil Will a uchechtl se svému dvojsmyslu.

Jeho sestry dělaly znechucené zvuky, dokud je teta neumlčela. „Psy vypusťte až nakonec,“ nakázala mi. „A hlavně nechte před vchodem rozsvíceno.“

Zaklapání podpatků, zasvištění sukní a všechny zmizely v chodbě.

Paní Marsdenová mi ovázala prst a prohlásila, že dodělá kaštany sama. Asi jí mě bylo líto, protože mi povyprávěla o italském válečném zajatci, kterého v roce 1942 přivezli na Orkneje a on se tam zamiloval do místní dívky. Neuměl anglicky, a tak se jí dvořil zpěvem árií. Po válce ho poslali zpátky do Neapole. „Všichni jsme si mysleli, že už ho neuvidíme,“ řekla paní Marsdenová. „Ale rok nato uslyšela Fiona známý hlas. Vyhlédla z okna svého pokoje a on tam klečel na silnici, zpíval a v ruce držel prsten.“

O půl osmé už všechno, co se dalo připravit na zítřejší večeri, bylo hotovo. Paní Marsdenová si obřadně odvázala zástěru a popřála mi veselé Vánoce.

„Kam jdete?“ zeptala jsem se hloupě.

„Domů. Musím se přichystat na zítřek.“

„Nemůžete tu zůstat?“ Napodobila jsem Veronicu, vytřeštila jsem oči a spráskla ruce. „Můžeme si zahrát karty nebo se dívat na televizi. Dáte si skleničku.“

Při druhém návrhu si paní Marsdenová přestala zapínat kabát – televizi doma neměla –, ale při třetím zase pokračovala. Už několikrát jsem zaslechla, jak si jí teta stěžuje, že nově zakoupená lahev ginu či sherry je téměř prázdná. Jednou jí paní Marsdenová hněvivě odsekla něco o Willovi. Teď mi řekla, ať neplácám nesmysly, a vzala si kabelku. Vrzly dveře a byla pryč.

Když jsem osaměla, snažila jsem se u kuchyňského stolu hrát pasiáns, ale nedovedla jsem se na karty soustředit. Když tu byli na návštěvě Willovi hulvátští kamarádi, zdál se dům U Tisu malý, ale teď se všude okolo mě rozkládaly jen prázdné pokoje a bylo jich tolik, že bych je nespočítala. A psi William a Wallace, hodní, ale nudní, mi nijak nepomohli. Odložila jsem karty, vypustila psy a pak je zavřela

do šatny. Využila jsem své samoty, nalila si do lahve horkou vodu a odešla po schodech do postele. Oknem na schodišti jsem viděla, jak se snášejí první vločky.

Až do loňského léta jsem měla pokoj vedle Louise. Pak mě teta pod záminkou malování přestěhovala do podkrovní komůrky pro služku. V teplých měsících jsem si ve svém výšinném hnízdě libovala, dlouhé hodiny jsem hleděla na koruny stromů a snila. Ale v zimě neustále sílila vrstva ledu na vnitřním parapetu. „Teplo stoupá nahoru,“ řekla mi teta, když jsem ji poprosila o elektrická kamna. A tak jsem se naučila rychlostí blesku svléknout, natáhnout si pyžamo a skočit do postele. Tam jsem jektala zuby, dokud se peřina nezahřála, a pak jsem se mohla ztratit ve stránkách knihy. I tuto radost mi však často zhatil tetin rozkaz, abych si zhasla. To jsem pak ležela potmě a poslouchala zvuky zezdola: hovor Louise a Veronicy, Willovo rádio.

Na Štědrý večer jsem se snažila vychutnávat ten přepych, že si mohu nerušeně číst, avšak dům byl plný jiných, zlověstnějších zvuků: šramotu, hryzání, cupitání. O víkendu psali v novinách o dívce, kterou unesli z jejího domu v Kinrossu. I z tmavé fotografie bylo zjevné, že byla mým pravým opakem – světlé vlasy, růžové tváře, zkrátka dítě, jaké by chtěl každý. Ale padouch se přece může splést, zvláště potmě, a William a Wallace jsou nechvalně proslulí svou přítulností.

Napadlo mě, že má noční lampička je maják, jenž zvěstuje mou samotu, odložila jsem knihu a zhasla. Při první známce, že je tu únosce, jsem hodlala seběhnout ze schodů a schovat se za závěsy ve strýčkově pracovně. Z pomyšlení, že by mě uvěznil v těsné komůrce, mě rozbolelo břicho. Ve tmě zvuky napřed ještě zesílily, ale po chvíli, kdy se neozývalo ani tříštění skla, ani kroky, jsem zapoměla poslouchat únosce a přešla k realističtějším obavám. Od strýčka jsem věděla, že ve Skotsku se smí jít na univerzitu v sedmnácti letech,

a představovala jsem si tento věk jako okamžik, kdy se ze mě kouzlem stane dospělá. Ale jak to vydržím ještě sedm let, jak si vydělám na živobytí, až odejdu z domu U Tisu? Ve Veroničiných komiksech dívky, které utíkaly z domova, objevovaly své dávno ztracené příbuzné a nečekané schopnosti. To první jsem neměla, o existenci toho druhého jsem pochybovala. Měla jsem hlavu na čísla, poznala jsem podle letu a zpěvu většinu běžných ptáků, byla jsem schopná vášnivě náklonnosti a snů tak živých, že mé bezprostřední okolí mizelo, ale v tělocviku jsem byla zoufalá a rukopis jsem měla křivý, neuměla jsem hrát ani divadlo, ani na hudební nástroj, ani vařit, ani šít. Ohně, které jsem rozdělávala, kouřily. Uměla jsem plavat, ale u záchranářských zkoušek jsem dvakrát neuspěla. Jak jsem tak na Štědrý večer ležela a držela se horké lahve, uvědomovala jsem si palčivěji než kdy dříve, že jsem na světě sama.

Nakonec jsem vylezla z postele a odebrala se do přízemí. Vánoční stromeček v obývacím pokoji se prohýbal pod nákladem koulí a řetězů. Okolo stojanu ležela hromada dárků. Klekla jsem si a přečetla jmenovky. Dárek za dárkem byl určen Willovi nebo Louise nebo Veronice. Vespod jsem našla jediný tvrdý hranatý balíček: *Gemmě od sestřenic*.

Druhého dne jsem dělala, že jsem nachlazená, a zůstala v posteli. Dolů jsem sešla, jen abych se podívala v televizi na královnu. Proč bych měla dělat publikum sestřenicím a bratranci, až budou otevírat své spousty dárků, a předstírat vděk za nějakou suchopárnou knihu, kterou mi koupila teta? Ale i v téhle úvaze jsem si přisoudila přílišnou důležitost. Když jsem balíček na svatého Štěpána konečně otevřela, našla jsem knížku o koních – Louise dostala k narozeninám dvě stejné.

NYNÍ, O TÝDEN POZDĚJI, jsem seděla o samotě ve strýčkově pracovně, poslouchala, jak listy cesmíny škrábou na okno,

a otáčela stránky *Ptáků světa*. Každý obrázek mi ukazoval místo, které možná jednou navštívím – vlhký prales plný tropických květin –, anebo mi připomínal místo, na něž jsem si matně vzpomínala – zasněženou krajinu se sněhobílými ptáky. Představovala jsem si, že nejsem zabalená do závěsů, ale do kožešin, a našlapuji po ledu k albatrovi nebo sněžnému orlu. Vtom se dveře do studovny rozletěly. Objevil se Will. V hnědém svetru a manšestrových kalhotách vypadal jako křupan. Jeho partička karet s Louise zjevně skončila. Nevšiml si mě v mém úkrytu, přišoural se ke stolu svého otce a sedl si.

„Kdybych tak měl víc hráčů jako Will,“ řekl a opřel se do židle, „tak bychom tuhle sezonu vyhráli. Vy ostatní se od něj máte co učit, chcípáci nemožní. Ten jeho skluz na začátku prvního poločasu byl naprosto perfektní!“

Pochopila jsem, že můj bratranec si hraje na svého fotbalového trenéra. Užasle jsem sledovala, jak dělá ramena a chválí se. Nikdy bych si byla nepomyslela, že Will vede snový život. Když spustil o tom, že se dostane do skotské reprezentace, samým pobavením jsem vyprskla smíchy. Will vyskočil na nohy a divoce se rozhlédl. Možná si myslel, že jeho divadélko vyvolalo otcova ducha. Pak spatřil za závěsem mě.

„Co tady děláš? Ty mě špehuješ, ty cuchto mizerná?“

Než jsem stačila odpovědět, popadl mě za paži. „Copak nevíš, jak všechny štve, že pořád někde slídíš a přitom se tváříš jako svatoušek? Jenom nás vyžíráš. Jíš naše jídlo, sedáš na našich židlích, čuráš do našich záchodů a vůbec ničím si nezasluhuješ, abychom tě vydržovali. I ti psi jsou užitečnější než ty. Všechno, co máš na sobě,“ škulbl za rukáv mého svetru, „patří mé matce, což znamená, že to patří mně.“

„A tvým sestřám,“ dodala jsem v zájmu přesnosti a svého vzteku.

Jeho prsty mě stiskly pevněji. „Takže bys nám měla pořád děkovat, když se ráno oblékáš, když si sedáš k jídlu, když...“

„Děkuji, děkuji, děkuji, ó pane Wille, nejskvělejší z lidí, nejlepší z fotbalistů. Nevybrali tě ani do dorostenecké jednáctky.“

Dál jsem se nedostala, Will pustil mou paži, popadl *Ptáky světa* a oběma rukama mě s nimi přetáhl po hlavě, jako by je chtěl rozlomit knihu vedví. Spadla jsem z okenního parapetu a tvrdě přistála na kyčel. Vykřikla jsem, a pak ještě jednou, když Willova noha našla má žebra.

„Co se to tu u všech všudy děje?“

Ze své polohy na podlaze jsem viděla, jak se teta tyčí nad svým synem a oba se tyčí nade mnou. „Holka zatracená, přestaň dělat takový kravál.“

„Will mě praštil.“ Výjimečně – ten pád i Willovy rány mě bolely – jsem neměla chuť si vymýšlet.

„Ona mě špehovala. Přišel jsem sem přemýšlet o tatínkovi a ona si ze mě dělala legraci. Snažil jsem se jí vysvětlit, kolik mu dlužím. Nebýt jeho, ještě by se toulala někde po ledovci a jedla tulení tuk. A ona řekla, že je ráda, že umřel.“

Nato jsem navzdory bolesti vyskočila a začala do něj kopat a bušit, snažila jsem se mu dosáhnout na oči. „Ty lháři! Nic takového jsem neřekla. To ty na svého otce zapomínáš. Chováš se, jako by nikdy neexistoval, jako by se mu neprotivil ten tvůj ušmudlaný sport a trapné vtipy o pivu. Staráš se jenom o sebe, ty hloupý tlusťochu.“

Willovi visela z nosu nudle a oči mu lezly z důlků. Surově do mě strčil, až jsem znovu upadla na zem.

„Chudáčku můj,“ řekla jeho matka. „Nevím, jak si to tvůj otec představoval, když nám přivedl domů takovou poběhlíci. Už se nevysiluj, zlatíčko. Potrestám Gemmu sama.“

Odešla z pokoje a za chvíli se vrátila se služkou Betty. „Za-

mkni ji do krejčovské dílny,“ nařídila jí. „Zůstane tam, dokud svého hrozného chování nebude litovat.“

Betty byla urostlá dívka a já jsem byla drobná a nezvyklá se prát, ale po oznámení, že mě chtějí zavřít, jsem se bila ze všech sil, kopala ji do kotníků, dokonce jsem ji i kousla do ruky. Skoro jsem se jí vykroutila, když vtom Will neuposlechl matčina nabádání a do rvačky se vložil. Oba mě odvlekli z pracovny na chodbu a pak do schodů. Se škodolibou radostí mě hodili do krejčovské dílny a zabouchli dveře.

Zdrojem světla bylo v místnůstce pouze jediné okno vysoko nad mou hlavou a jediná žárovka na stropě. Okno mi za soumraku zamračeného dne moc nepomáhalo a vypínač byl venku, na chodbě. V šeru se černě a zlověstně leskl šicí stroj, i vysoké police plné prostěradel a ručníků působily hroživě. Paní Marsdenová si vždy nechávala otevřené dveře, když tu šila, a přesto si stěžovala na zimu. Sedla jsem si a snažila se utěšit myšlenkami na ptáky, o nichž jsem si četla, ale nedokázala jsem si vybavit ani maličkého modropláštěníka. Asi pět minut, nebo možná deset, se mi dařilo předstírat, že tu sedím z vlastní vůle. Pak má ruka sáhla na kliku a v tom okamžiku jsem byla na nohou, bušila na dveře a volala o pomoc.

Konečně se přiblížily kroky. „Buď zticha,“ okřikla mě teta. „Ven nesmíš, dokud neprokážeš, že toho lituješ. Takhle zaútočit na svého bratrance.“

„Za to může on. Praštil mě jako první.“

Odpověděl mi jen zvuk jejích kroků, jenž se vzdaloval chodbou pryč. „Prosím, madam,“ křičela jsem. „Nechodte. Budu zticha. Budu hodná. Nechtěla jsem Willa urazit.“

Nejsem si jistá, co dalšího jsem ještě slíbila – mé zoufalství neznalo studu –, ale bylo to zcela k ničemu. Její kroky neoblomně pokračovaly ke schodům, slábly a slábly. Pak už jsem je neslyšela. V policích mezi ložním prádlem se něco pohnulo. Stála tam postava, vysoká a vyzáblá. Přistoupila ke mně.